

26. nedeľa v období cez rok B

26. september 21

Mk 9, 38 43, 47 – 48

Milé sestry a bratia v Kristovi

Voľakedy sme my kresťania určovali rámeč spoločnosti, dnes si musíme nanovo hľadať svoje miesto v spoločnosti. Sú s tým spojené rôzne otázky: aj náš vzťah k inak zmýšľajúcim, ktorých život neovplyvňuje viera, alebo nie do takej miery, ako by sme si želali. Voľakedy sme tých inak zmýšľajúcich označili jednoducho za hriešnikov a vylúčili sme ich z komunikácie. Dnes už ale takto pristupovať nevieme. Dnešné evanjelium naznačuje, že cirkev už vo svojich začiatkoch musela riešiť podobné problémy.

Učeníci sa sťažujú, že niekto, kto nepatrí do ich spoločenstva, v Ježišom mene vyháňa zlých duchov. Učeníci žiadajú Ježiša, aby proti nemu zasiahol, aby mu to zakázal. Ježiš sa namiesto toho dotyčného zastal. Hovorí, že aj malá „služba“ jeho kráľovstvu je znakom príslušnosti k nemu, má svoju cenu. A naopak svojich učeníkov varoval pred pohoršením – pretože ono ohrozuje boží život v človekovi. Vyzýva ich aj nás bojovať aj proti pohoršeniu v ich, v našom vlastnom vnútri.

Aj my máme niekedy sklon byť prísni. Nielen na seba, ale aj na druhých. Chceme im pripomenúť tie požiadavky, s ktorými aj my zápasíme a ktoré sami niekedy nedokážeme naplniť. Ježiš ukazuje, že dôležitejšie ako vonkajšia príslušnosť regulovaná predpismi a zákazmi je vnútorný vzťah k životu, k božiemu kráľovstvu. Predpisy a zákazy môžu byť len druhoradé. Ba strácajú zmysel, ak sa nám stratí zo zreteľa život samotný. Ježiš nás vyzýva, aby sme hľadali najprv to, čo životu napomáha. Pretože osobitne život našej duše je obrazne povedané citlivou rastlinkou. Pri jeho raste nemáme byť netrpezliví, pretože by sme ho ľahko mohli vytrhnúť z koreňov. Na jednej strane tento život máme chrániť tak, aby sme tento život v sebe neohrozili – a to niekedy aj za cenu obetí, zrieknutia sa niečoho čo inak môže mať aj veľkú cenu. Na druhej strane rast je postupný, nič sa nedá predbehnúť. Platí tu zásada zo špeciálnej pedagogiky, ktorá učí, že vždy sa máme usilovať len o ten najbližší možný krok. Hľadať nejaké skratky sa ani v pedagogike problémových detí, ani v živote nevypláca. Mali by sme byť spokojní aj s malým pokrokom smerom k dobru. Napriek tomu, že sa nám to niekedy bude zdať málo, napriek tomu, že naše kritériá by sme radšej vyššie postavili. To sa potom prenáša aj do našej reči, do nášho spôsobu, akým vedieme dialóg s tými druhými. Sv. Otec nám pri nedávnej návšteve Slovenska ukázal, že je možné na jednej strane prejavovať aj tie najvyššie morálne nároky ale zároveň pritom neuraziť tých, ktorí ich z nejakých dôvodov nevládu spĺňať.

Pri tom sa nejedná o nejakú taktiku, či o vypočítavosť, ako to niektorí mylne interpretujú. Jedná sa skôr o umenie reči, ktorá sa snaží prihovárať tým druhým. A zároveň o hlboké poznanie toho, čo nás so všetkými ľuďmi spája, aj s tými menej veriacimi, či dokonca s neveriacimi. Druhý Vatikánsky snem nám pripomenul, že so všetkými ľuďmi na svete nás spájajú základné otázky, ktoré sú nám všetkým bez rozdielu spoločné. Otázka zmyslu a naplnenia života, otázky bolesti, zla, smrti – všetkého toho, čo napriek ohromnému pokroku je aj dnes prítomné. Čo môžem ako jednotlivec dať spoločnosti, čo môžem od nej čakať? Pri hľadaní odpovede na tieto otázky sa máme otvoriť pre dialóg so všetkými, ktorí sú pre ne vnímaví.

Žijeme v dobe, kedy cirkev, kresťanstvo nie sú natoľko viditeľné v spoločnosti a vo verejnosti ako kedysi. Ony sú dnes skôr prítomné vo vnútri, v srdci človeka. Ale aj tam ich musíme hľadať. Podobne ako v prírode sa život v zime sťahuje do vnútra rastlín, do ich podstaty, aby na jar mohol znovu vyklíčiť. Snažme sa túto podstatu života v nás i u tých druhých chrániť. Snažme sa, aby sme ani príliš dobrou snahou niekedy nepohoršili tých, ktorí nie sú až tak dokonalí vo viere – tých, ktorých Ježiš označuje za maličkých vo viere. Nebuďme v zajatí vlastnej domnelej dokonalosti, ale snažme sa vstupovať do dialógu s druhými, tak aby rastlinka viery mohla v nás i v nich rásť.

(Niekoľko máme radi miesta – ony nám majú sprítomniť viac náš život. Naznačiť jeho súvis s časom. Ak dnes oslavujeme náš chrám, oslavujeme ho ako miesto, ktoré nás prepája navzájom – bez rozdielu. Miesto, kde by sme sa mali snažiť všetci viesť rozhovor so životom, i stými druhými. Nezabudnime na to.)

Viliam Arbet